

OPENBARE BIJENKOMST

Antwerpen 20 Oktober 1970.

HET ONTSTAAN, DE SAMENSTELLING, LIDMAAT EN DOELSTELLING DER "ORDE DER VERDRAAGZAMEN" IN DE GEEST EN DE STOF.

De "Orde der Verdraagzamen" moet u zich voorstellen als iets dat niet door de naam bepaald wordt. Het is oorspronkelijk een reeks van geesten die zijn gaan samenwerken om, in de mensheid, geestelijke mogelijkheden te scheppen. Omdat zijzelf op aarde geleefd hadden, wisten zij ongeveer in welke richting dat er moest gezocht worden. De groep was dus eigenlijk al lang actief vóór dat er ooit sprake was van een "Orde der Verdraagzamen", want die bestaat nog niet zo lang. De "Orde der Verdraagzamen" is een naam die wij gekozen hebben toen wij in 1890, via mediums, zijn begonnen te werken in het nederlandse taalgebied. Wij hebben soortgelijke namen gekozen voor verschillende andere landen waar wij ook, rond dezelfde tijd ongeveer, deze activiteiten zijn begonnen. Vóór die tijd hebben wij dus gewerkt door beïnvloeding, inspiratie en al wat er verder bijhoort. De opbouw van de orde is een beetje eigenaardig misschien vanuit menselijk standpunt. U vindt bij ons zéér hoge geesten en u vindt er ook die eigenlijk pas over zijn. Er zijn er bij die zeer materieel geïnteresseerd zijn en er zijn er bij die zich alleen nog maar met geestelijke waarden en werelden bezighouden. Wij werken niet samen volgens een bestuurschema. Onze samenwerking wordt bepaald door datgene wat iemand weet, wij komen overeen dat een bepaalde richting van werken op een gegeven moment aanbevelingswaard is, dat ligt in de overeenstemming met het doel dat wij ons stellen. Dan kiezen wij gewoon diegenen die het beste daarvoor geschikt zijn en die hebben dan de leiding. Diegenen die meewerken doen dit dan op basis van vrijwilligheid. Er zal nooit iemand zijn in de orde die je zegt dat je dit en dat moet doen, maar men zal u wel vragen of ge het wilt doen. Wanneer het kan dan geef je aan een dergelijke oproep gehoor. Dat is dus eigenlijk geen structuur die een beetje vreemd aan doet en die misschien nog vreemder is geworden sedert de "Orde der Verdraagzamen" zéér intens is gaan meewerken met bepaalde doeleinden van de "Witte Broederschap" en eigenlijk een soort onderdeel ervan geworden is. Nu krijgen wij onze verzoeken als "Orde der Verdraagzamen" dus rechtstreeks uit de "Witte Broederschap". Hoe die worden uitgevoerd, wie daarbij de leiding heeft, maken wij onder elkaar uit. Wanneer de "Witte Broederschap" behoefte heeft aan medewerkers, rekruteert zij dus ook onder de "Orde der Verdraagzamen".

De doelstellingen zijn wat moeilijk te formuleren. Wij hebben ze wel geformuleerd voor de mensen op de wereld, maar dat is eigenlijk niet veelzeggend genoeg. Kijk eens, wij hebben bv. dit idee: Wij geloven dat er een God is wij

menen het bewijs daarvan gevonden te hebben, maar wij hebben nergens een bewijs gevonden dat die God op de éne manier beter geopenbaard en beter gediend wordt dan op de andere. Wij geloven dat ieder op zijn eigen wijze moet streven in geloof en denken, naar wat voor hem goed is. Of hij dat nu doet Atheïstisch of Christelijk, of dat hij uit de Moslimwereld denkt en zich houdt aan de Koran, of hij zich baseert op Zen of op de oude Hindoeleer, het maakt geen verschil uit. Wij hebben een gemeenschappelijk doel en dat is: Als mens te leren het menszijn waar te maken, ook geestelijk. Dit doel werd eigenlijk de aanleiding tot onze naam: Orde der verdraagzamen. Het geeft ons de mogelijkheid om samen te komen, samen te werken, ongeacht de verschillen in geloof, religie, ras of wat dan ook. Wij geloven dat iedere mens en iedere geest, het recht heeft om gehoord te worden. Wij menen aan de andere kant ook dat eenieder benaderd moet worden op zijn eigen vlak. Het heeft weinig zin dus om op aarde boodschappen door te geven van zuiver geestelijke aard, tenzij die kunnen worden uitgedrukt in termen die voor de mens in de stof begrijpelijk zijn, anders wordt het maar Abracadabra en dan komen er tolken en die vertellen precies wat ze zelf willen.

Wij geloven verder dat een mens, waar het even kan, zijn medemens moet helpen. Dat is gewoon naastenliefde. En daaraan mag je geen enkele verplichting voor de ander aan verbinden. Ik leef met de anderen samen en daarom help ik die anderen. Wanneer anderen mij helpen is het mijn volste recht om die hulp te aanvaarden, maar ik heb dus geen recht om te zeggen: Ik help U en daar wil ik wat voor terughebben.

Wij geloven dat er een samenwerking nodig is en onze hele beginselenreeks drukt die behoefte aan samenwerking, aan begrip, uit. Wanneer je elkaar niet kent, niet naar elkaar wilt luisteren, kun je geen respect voor elkaar hebben, niet begrijpen wat de ander is, wat de ander doet. Deze dingen dus te bewerkstelligen is één van de doeleinden die wij nastreven en mede dus wel één van de dingen die aanleiding is geweest tot dit werk, lezingen via verschillende mediums.

Daarnaast hebben wij ook nog een hele hoop andere taken op ons genomen, dat begrijpt u wel, en zo houden wij ons bezig met inspiratie, met soms direkt ingrijpen op de wereld, meestal op verzoek van de Witte Broederschap of in samenwerking daarmee. Wij proberen zieken te genezen waar dit dienstig en mogelijk is voor die mensen. Wij proberen de mensen duidelijk te maken dat het leven niet alleen maar somberheid is, maar dat het grotendeels een kwestie is van persoonlijke instelling en dat je, hoe meer je je terugtrekt van de wereld, en hoe minder je voor een ander overhebt, ook verder weg komt te staan van de werkelijkheid en daarmee van alle geestelijke mogelijkheden en geestelijke werkelijkheid. Dit om te beginnen dan.

Nu moeten wij werken met groepen. Die groepen worden in de geest gevormd en wanneer een dergelijke groep eenmaal gevormd is, op vrijwillige basis, dan zal men zich verplichten om, tot de taak voltooid is, bij elkaar te blijven. De

oorzaak daarvan: Om een taak te kunnen volvoeren moet je Kracht geven, kun je krachten ook ontvangen van elders, daardoor ontstaat een geheel dat eigenlijk véél te zwaar geladen is met mogelijkheden en spanningen voor een éénling. Dat kan alleen die groep hanteren. Trekt de éénling zich terug, dan kan iets dergelijks die éénling een hele hoop moeilijkheden bezorgen en voor de geest betekent dat meestal een werkelijkheidsvervreemding. Je bent je dus niet helemaal meer bewust van de reële mogelijkheden die je hebt in je eigen wereld. Op aarde werken wij ook met groepen. Sommigen daarvan ook op deze basis opgebouwd. Wanneer een dergelijke groep eenmaal verbonden is, dan neemt men vrijwillig bepaalde verplichtingen op zich. Het doel daarvan wordt op aarde niet altijd volledig uiteengezet, dat is vaak niet mogelijk. Maar ook een dergelijke groep bouwt een zeker krachtveld op en degenen die daaruit zondermeer verdwijnen die kunnen daar een schok van oplopen, al proberen wij daar natuurlijk de schade zoveel mogelijk te beperken, iets wat wij in onze eigen wereld niet doen.

Dan hebben wij een principe dat misschien ook vreemd klinkt. Wanneer eenmaal een leider aanvaard is, in de geest bv. en een groep wil een reeks redevoeringen gaan houden, dan deelt deze persoon de sprekers in, of je het daar mee eens bent of niet, zolang je funktionneert als deel van de groep, aanvaardt gij dat, dat is ook verdraagzaamheid. Pas wanneer de zaak afgelopen is, en niet voordien, kun je zeggen: Ik heb dit of dat gedacht en dan staat het hele geval weer ten debat. Maar krijg je gelijk dan ben je, door het feit dat je initiatief hebt genomen, ook verplicht te zorgen voor een leider, of zelf leiding te geven.

De historie van onze orde is eigenlijk erg lang, wij hebben schrijvers geïnspireerd, wij zijn bezig geweest met priesters, er is zelfs een tijd geweest dat sommige van onze broeders probeerden, via bepaalde mediums, zoals de Pythia bv. bepaalde waarschuwingen te geven. Het lukt niet altijd maar je probeert het. Wij hebben daarnaast altijd geprobeerd om een zekere gedachtenkracht uit te stralen, ook erg belangrijk, en wij hebben geprobeerd om de geestelijke waarden naar de mens toe te brengen, maar ongetwijfeld ook de menselijke waarden voor de geest aanvaardbaar te maken. De Orde probeert in vele gevallen een soort middelaarsrol te spelen. Wij nemen waar op aarde, wij interpreteren de feiten die wij daar zien, wij geven die feiten (en dat zijn heel vaak ook stemmingsfeiten en niet alleen ontwikkelingen en gebeurtenissen) door aan anderen zodat, wanneer zij op aarde werkzaam willen zijn, zij weten in wat voor een wereld zij terechtkomen. U begrijpt het is voor een geest die zich, via medium of een andere manier, op aarde gaat uiten vaak heel erg moeilijk om ineens de juiste gegevens te hebben, de juiste toon. Wanneer ik hier zou komen en ik zou gaan spreken in het zestiende eeuws nederlands, dan zou je dat niet verstaan, dan zou het grootste gedeelte onvertaalbaar zijn. Dus moeten wij zorgen dat wij een taalgebruik hebben dat enigszins het huidige benadert. Wanneer iemand dat nu niet kan, kan hij

van ons hulp krijgen om dat te doen, wanneer iemand wil weten wat de toestand op aarde is, dan geven wij dat eveneens door. Daarnaast werken wij natuurlijk ook nog in allerhand sferen, vooral ook heel veel aan de grenzen van schaduwland, om mensen die overgegaan zijn te helpen zich open te stellen voor wat men dan het licht noemt. Dus eigenlijk om een wereld waarin je niet liegen kunt te aanvaarden, daar komt het wel op neer. Een duistere wereld die ontstaat bij ons omdat je meestal ook tegen jezelf liegt en de waarheid omtrent jezelf ook niet wil toegeven. Maar er zijn een hele hoop mensen die, met een beetje hulp, toch wel kunnen aanvaarden wat ze zijn geweest, wat hun werkelijke beweegredenen waren. Om dit te doen zijn er dus helpers nodig en die helpers die verzorgt de O.D.V. dus ook. Er zijn er ook nog anderen die het doen, maar wij ook!

De structuur der Orde is nogal moeilijk, maar laat ik het zo zeggen: Er zijn in de leiding van de Orde grote entiteiten, die hebben dus een enorm groot geestelijk bewustzijn en daardoor worden ze door iedereen eigenlijk als meerdere erkent. Zij hebben geen leiding omdat zij voorzitter zijn, maar omdat zij zoveel meer zijn dan anderen. Het kost ook wel eens moeite om dat te accepteren, maar daarvoor is het dus een broederschap. "Broederschap" zegt eigenlijk nog het meest over onze Orde. Je moet eenvoudig de meerwaardigheid van anderen kunnen accepteren. Deze entiteiten verkeren in de hoogste cirkels, hoogste kringen dus, zij werken op hetzelfde niveau als de hoge raad bv. van de Witte Broederschap, zij zijn er ook deel van soms. Deze entiteiten hebben natuurlijk toegang tot een wereld met allerhand verlichte geesten, waar de meeste geesten van de Orde nog niet van kunnen dromen. Maar zij kunnen weer die boodschappen en kracht soms, aan ons doorgeven, zij maken het mogelijk dat wij meer leren. Dan hebben wij natuurlijk een aantal entiteiten die een langere tijd los zijn uit de stof en die houden zich bezig met wat wij zouden kunnen noemen filosofische problemen, beschouwing van het al, beschouwing van jezelf. Op dat terrein worden zij ook door ieder van ons als meerdere erkent. Daaronder vindt U dan een reeks entiteiten die meestal in een wereld zonder vormdwang leven, maar die dan toch nog zoveel weten van de wereld en zoveel kennen van de mensen, en menselijke gevoelens ook vaak, dat je daardoor eigenlijk in staat bent om de wereld te bereiken. En nu ziet ge een typisch verschijnsel. Wanneer die hele hoge geesten via een medium iets op aarde willen zeggen, dan komen ze bij diegenen die het dichtst bij de aarde staan en vertrouwen zich aan de leiding van die entiteiten toe. Die zorgen dan dat het contact doorkomt. Wie de baas is? Is er eigenlijk een baas? Nee er is iemand die wij als leider accepteren, of iemand die tijdelijk aangewezen is als leider. Het betekent niet dat die méér of minder is dan een ander, het betekent alleen dat hij een taak heeft en als die taak moet uitgevoerd worden nou ja, dan moeten wij daar allemaal aan meewerken. Wat op aarde de replek daarvan is, dat ziet er uiteraard der zaak wat anders uit.

Kijk eens op aarde kan een vereniging niet draaien alléén op geestelijke principes, er is geld nodig, er zijn mensen nodig, er moet werk gedaan worden. Dat kun je niet zonder dat er middelen zijn. Maar om middelen bij elkaar te krijgen moet je weer mensen hebben die deze middelen beheren. Om te zorgen dat die activiteiten goed verlopen, heb je iemand nodig die zorgt dat de mensen doen wat nodig is en dat er niet drie of vier mensen aan één taak beginnen en de rest laten liggen. Dus er bestaat op aarde in onze structuur een "bestuur". Het bestuur is géén wassen neus, het krijgt de kans om met de geest in contact te treden, wordt door ons heel vaak geïnspireerd en op deze manier proberen wij die leiding steun te geven waar het mogelijk is, alleen kunnen wij in onze sfeer moeilijk zeggen: Wij gaan geld bij elkaar halen. Dat moeten wij overlaten aan de mensen. Zo ontstaan stoffelijke organisaties die meestal omvatten: Een bestuur of hoofdbestuur, dat omvat dan tenminste weer: Een voorzitter, een secretaris, een penningmeester en meestal nog een klusjesman (die allerlei karweitjes opknapt). Nu heeft zo een hoofdbestuur natuurlijk weer een aantal groepen die er eigenlijk bijhoren. Die groepen krijgen dan ook weer een eigen bestuurder-(ster) die is een beetje voorzitter en soms penningmeester tegelijk. Dan heb je de leden. De Orde zou eigenlijk liever zonder leden werken, dat klinkt misschien gek maar 't is waar. Lidmaatschap dat scheidt ergens bindingen en verplichtingen die niet helemaal vrijwillig meer zijn. Wij zouden het liever helemaal vrijwillig houden, maar dat kan nu eenmaal niet. Dus wordt het lidmaatschap een aanvaren van meestal enkele financiële verplichtingen, maar daardoor ook van een zekere gedragsverplichting. Er wordt dus niets over gezegd wanneer een lid van de Orde zich een keer met "Wein, Weib und Gesang" vermaakt, dat interesseert ons niet, maar wanneer zo iemand bewust anderen leed toevoegt, dan wordt hij gewaar-schuwd. Helpt dit niet, dan wordt hij eruitgezet, dan kan hij er dus niet meer bijhoren. Wij proberen zoveel mogelijk toehoorders te bereiken en dat doen wij weer volgens een selectief proces. Die leden dat zijn diegenen die ons helpen en steunen en die wij proberen, zo goed en zo kwaad als het gaat, iets extra daarvoor terug te geven. Dat is meestal meer een persoonlijke steun of wat extra levenskracht, dan een grote meevaller in materiële zin, dat begrijpt u wel. En die anderen die wij proberen te bereiken die selecteren wij door te werken op een niveau, dus op een peil bezig te zijn, waarbij wij mensen krijgen die over het algemeen in staat zijn een argument op te nemen en het te gebruiken. Voor ons is het werk in een kring als deze dus niet eenvoudig het houden van een lezing, het is gelijktijdig een poging om denkbeelden in de mensen te wekken die zij op hun eigen manier moeten uitwerken en er zelf conclusies uit trekken, maar die daardoor door hen weer in het leven als het ware overgedragen worden aan anderen. Dan komen er ogenblikken dat je een sterkere organisatie nodig hebt, dan probeer je om kerngroepen, meditatiegroepen en dergelijke te vormen. Die groepen zijn mensen die zich vaak tot méér hebben verplicht, die verplichtingen worden in de

loop der tijd via vele selectieprocessen voorgelegd. Zo'n kring wordt ook steeds weer beproefd, dat je kijkt wie blijft er eigenlijk over? Met wie kan ik eigenlijk wat beginnen? En die moet je zien als een soort noodmaatregel. Zij zijn in de eerste plaats een centrum van waaruit wij geestelijk zekere invloeden over de wereld kunnen sturen, daarnaast zijn zij voor ons ook een soort reddingsboei. Wanneer er namelijk een noodsituatie op de wereld bestaat dan zal, door de geestelijke instelling en de mogelijkheid die men meestal heeft om bepaalde geestelijke kontakten op te nemen, een dergelijke kring stabiliserend kunnen werken op de mensen rond deze groepering. Je zou dus een zekere rust kunnen scheppen daar waar verwarring heerst. En dat zou wel eens heel erg nodig kunnen zijn in de komende tijd.

De voorbereiding van een dergelijke groep vergt over 't algemeen een jaar of zeven-acht, soms méér soms minder. Deze groepen daar moet je natuurlijk ook iets proberen tegenover te stellen en dat doen wij door deze mensen een kracht te geven die zijzelf moeten gebruiken. Zij moeten zelf voelen wat hun kracht is, zij moeten zelf voelen wanneer zij die moeten gebruiken. Willen zij gaan genezen, best, wij zullen proberen ze te helpen. Willen zij proberen om meer dingen te zien, te begrijpen, wij zullen ze trachten te helpen. Wij geven ze dus energie, maar zij moeten zelf bepalen wat zij ermee gaan doen en zij moeten er zelf voortdurend mee bezig zijn willen wij hen goed kunnen helpen, dat begrijpt u ook. Je kunt niet in één les iemand helderziende maken! Je kunt niet in één les iemand leren hoe hij alle kwalen moet herkennen en genezen vanuit geestelijk standpunt, maar je kunt er iets mee doen.

Dan hebben wij op aarde daarnaast een verbreidingsmethode die tot nog toe maar in vier landen gebruikt wordt, dat is de verbreidingsmethode van publikaties. Wij proberen in een veelheid van geschriften over allerhand onderwerpen zoveel mogelijk mensen te bereiken en in elk onderwerp proberen wij iets van onze eigen denkwijze, van onze eigen filosofie door te laten klinken. Op die manier menen wij het inzicht van de mensen te kunnen verruimen. Het uiteindelijke doel daarvan is "geestelijke bewustwording". Ook wanneer je praat over zuiver materiële dingen, het einddoel is een geestelijke bewustwording, het eenvoudiger maken van de overgang voor de mens, het scheppen heel vaak ook van relaties met de geest, waardoor zo iemand na korte tijd eigenlijk al als geest ingeschakeld kan zijn, actief kan zijn. Dat lukt over het algemeen wel. Ik wil niet zeggen dat wij overweldigende successen boeken, want wij zouden veel meer willen, 'k kan aan de andere kant niet zeggen dat wij erg teleurgesteld zijn. Wij weten namelijk wat het gemiddelde is dat je kunt bereiken en daar zijn wij over heen. Wat moet ik u verder nog over de Orde vertellen? Wat wij belangrijk achten? Bv. Dat je je houdt aan een aangegane verplichting, vinden wij heel erg belangrijk, niet omdat die verplichting belangrijk is, maar omdat iemand die zich houdt aan zijn verplichtingen tegenover zijn medemensen in de eerste plaats hun respect

zal verdienen en in de tweede plaats daardoor ook geestelijk een vastere instelling krijgt. Het is gemakkelijk genoeg om je ergens vanaf te maken en dat is ook wel te verdragen, maar wanneer je dat regelmatig doet, dan ontwijk je eigenlijk zogenaamd de moeilijkheden, terwijl je in feite jezelf voortdurend confronteert met je eigen onvermogen. Dat neem je als mens onbewust op, je hebt zo het gevoel: Ik moet er proberen met handigheidjes te komen en niet met wat ik ben. Als je dan overgaat dan sta je zonder iets en daar proberen wij ook op onze manier iets aan te doen en je te zeggen: Mensen hou je a.u.b. aan je verplichtingen.

Dan zeggen wij: Hang niet te veel aan je bezittingen, natuurlijk een mooi woord, dat is aardig voor een ander maar niet voor mij, ik heb het veel te hard nodig. Ook begrijpelijk hoor, maar u moet ook dit onthouden: Hoe méér u aan bezit gehecht bent, hoe sterker u aardgebonden bent, punt één. Punt twee: Hoe méér u door dat bezit wordt beïnvloed. U kiest niet meer volgens uw eigen wezen maar u kiest volgens de mogelijkheden van uw bezittingen. Dat is niet de bedoeling. U moogt van ons alles hebben, u moogt van ons millionnair zijn, dat interesseert ons niet, maar van het ogenblik dat voor u geld of goederen, of zelfs menselijke relaties het belangrijkste gaan worden in het leven, vinden wij dat een bedenkelijk iets. Daarom prediken wij dus: Mensen probeer a.u.b. met elkaar te delen, probeer de dingen samen te doen, laat je niet beheersen door het denkbeeld dit moet ik vasthouden of dat is mijn zekerheid, want je hebt in feite geen zekerheid. Verder proberen wij de mensen duidelijk te maken dat iedereen, van zijn kant, gelijk kan hebben. Wij behoeven het er niet met eens te zijn en wij hoeven de resultaten van die overtuiging niet te accepteren, niet toe te laten dat een ander al het goede dat je op de wereld ziet stuk maakt, maar je moet nooit die ander daarvoor haten, je moet proberen te begrijpen waarom hij het doet en dan kun je vaak die ander helpen, terwijl je gelijktijdig de gevolgen van zijn daden bestrijdt. Dus: Strijden tegen toestanden, nooit tegen personen!

Verder geloven wij dat het erg belangrijk is dat er voortdurend beweging, voortdurend ontwikkeling is. Op het ogenblik dat iets tot stilstand komt roest het vast. Mensen zijn, krachtens hun wezen, beweeglijk. Je zou het niet altijd zeggen, maar geestelijk en zelfs materieel heb je dus de behoefte aan steeds nieuwe contacten, nieuwe mogelijkheden. Je blijft niet steeds hetzelfde herhalen. Ga je nu een dergelijke mens zetten in een wereldje waarin sommige waarden zo vast worden, dat ze onveranderlijk zijn, dan ga je daardoor die mens onder spanning zetten. Je maakt het die mens onmogelijk om zich te ontwikkelen, of je brengt hem in konflikt met de wereld, met de anderen. Daarom proberen wij dus een zo groot mogelijke rekbaarheid van denken naar voren te brengen. Zeden en moraal natuurlijk heb je, maar die heb je voor jezelf. Je hebt zelf een bepaalde moraliteit en daar heb je je aan vast te houden, want dat is volgens jou juist en goed. Maar het betekent niet dat een ander precies dezelfde heeft. Daarom

zeggén wij: Veroordeel nimmer een ander op grond van zedelijke gedragingen of misdragingen, tenzij hij de direkte vrijheid van een andere, of het direkte welzijn van een ander aantast op een onjuiste wijze.

U ziet onze hele verdraagzaamheid is gebaseerd op het erkennen van het feit: Ook de ander heeft recht op zijn inzicht, op zijn standpunt. Dan zeggen wij daarnaast: De wereld moet in beweging blijven, alles wat te lang in één vorm blijft bestaan dat is niet meer dienstig, dat staat in de weg bij het menselijk denken, bij het menselijk handelen, bij de menselijke ontwikkeling. Dat proberen wij dan ook te bevorderen. Sommige mensen vinden ons nog wel eens erg progressief, dat kan ik wel begrijpen, omdat wij dus proberen om al die vasthoudendheid, aan oude beginselen en dingen, ongedaan te maken, niet voor de mensen zelf, dat moeten ze zelf weten, maar in hun beschouwing tegenover de wereld. Je kunt niet zeggen dit is de waarheid zoals ik haar zie, dus geldt zij voor iedereen en heeft iedereen daaraan te beantwoorden. Op deze manier werken en bezig zijn dat voert dus tot een zekere bevrijding van de menselijke geest en misschien daarnaast nog wel tot een zekere bevrijding in meer stoffelijke zin. Dat wij daarbij dan wel eens dingen zeggen die de mensen niet mooi vinden, ach daar kunnen wij ook niets aan doen. Wanneer ik zeg: Een arbeider is in feite een slaaf, dan heb ik volkomen gelijk, want door zijn behoefte is hij tot arbeid gedwongen en zolang hij niet in staat is om zijn behoefte te wijzigen, zal hij tot arbeid gedwongen zijn die hem niet ligt en niet past, terwijl hij het met een minimum aan behoefte in staat is een veel ruimere keuze te maken. Hij kan zeggen: ik ga eerst de dingen doen die ikzelf belangrijk vind en ik ga kijken of ik daar iets kan mee bereiken. Zo iemand is meer een eenheid, die is dus geestelijk rijper, die wordt innerlijk sterker en die zal op de duur, voor de medemensen, heel veel gaan betekenen. Vergeet u één ding niet: Al die grote genieën op aarde, die grote dichters, die grote schilders en al die anderen, wetenschapsmensen, zijn meestal van die eigengereide figuren die doorgaan op dingen die hen interesseren. Wanneer de Curies zich hadden beziggehouden met wat de maatschappij belangrijk vond, waren ze nooit aan Radium toegekomen. Wanneer Einstein voortdurend rekening had gehouden met wat de wereld belangrijk vond, was hij nooit tot zijn relativiteitstheorie gekomen, laat staan tot de andere verdergaande berekeningen en veronderstellingen waar heel weinig wordt over gezegd. U ziet wij hebben heus wel redén voor ons optreden. Verder hebben wij ergens ook een beetje magische inslag. Over magie praten is altijd erg moeilijk voor de mensen, want dan denken zij meteen aan toverheksen die met een bezem langs de maan vliegen. Hekserij is natuuraanbidding die tot waanzin kan leiden. Magie is het werken met geestelijke wetten, die net zo reëel zijn als materiële wetten. Wij zien niet in waarom een mens niet mag werken met geestelijke krachten en geestelijke wetten, zeker wanneer hij daardoor op aarde voor zich betere resultaten kan behalen, méér voor anderen kan betekenen,

wanneer hij een beter inzicht kan hebben in de toestand waarin hijzelf verkeert, of die waarin anderen verkeren. Daarom proberen wij de mensen vaak ook wat magie bij te brengen. Het werken dus met geestelijke krachten, beginnende vaak met een betrekkelijk eenvoudige zelfsuggestie en wat geloof, maar vandaar langzaam maar zeker verdergaan tot een zelferkenning en zelfvertrouwen, waarbij het magisch gebeuren een normale taak gaat worden, iets wat je net zo goed kan vervelen als elke dag schroefjes en boutjes bij elkaar draaien. Pas dan kan zo iemand weer verdergaan. Op deze manier proberen wij eigenlijk de wereld beter te maken, zonder het eigen karakter van die wereld of die mens direkt aan te tasten. Wij maken duidelijk wat wij beter vinden, maar wij zeggen niet wat je moet doen. Wij maken duidelijk in welke richting je zou kunnen zoeken, maar wij zeggen niet dat dit de enige oplossing is. Wij verkondigen geen evangelie, wij proberen een inzicht te geven en dat is heel iets anders. Ja, in de historie hebben wij natuurlijk magiërs gekend. Vroeger was wetenschap magie en het begin van uw eigen wetenschappen, uw zuiver materiële wetenschappen is eigenlijk het resultaat van een vermaterialisering van de magische procedure. Wij bestaan al zo lang dat wij enkele entiteiten hebben die al zes à zevenduizend jaar vóór Christus, voor de laatste maal zijn overgegaan en sedertdien niet meer geïncarneerd zijn. Er zijn er bij ons die incarnaties hebben gehad bv. in de Egyptische tijd, in de Romeinse en de Griekse tijd. Er zijn er ook bij die sedertdien wél, soms meerdere keren, zijn geïncarneerd, anderen die het niet hebben gedaan. Het is duidelijk dat het denken en de wetenschap van die tijd invloed heeft op ons, want als het er op neerkomt, dan is de kennis waarover wij beschikken eigenlijk een samenvatting van wat wij zijn. Wanneer ik met u spreek dan doe ik niet alleen een beroep op wat ik zelf weet en zelf ken, maar ik probeer mee te ontvangen wat mijn broeders of collega's, mijn mede-entiteiten binnen de Orde, daaromtrent weten, denken en zeggen. Zo ontstaat dus een samengesteld beeld dat ik u voorleg. Wanneer ik kennis nodig heb, dan kan ik hier een fragment krijgen en daar. Soms heb ik véél kontakten dan kan ik over alle dingen eigenlijk spreken en alle dingen tegelijk samenvatten tot een geheel. Soms heb ik maar een enkel contact en dan ben ik wat beperkter omdat ik dan maar met de kennis van mijzelf en één ander te doen heb. Maar door die samenwerking hebben wij dus een enorm groot reservoir van kennis en kunde en daarnaast hebben wij dan ook veel meer mogelijkheden. Wij kunnen ons veel gemakkelijker aanpassen. Ja, het lijkt ons prettig wanneer een dergelijke samenvoeging van kunde, kennis, mogelijkheden en middelen bij steeds meer mensen het geval zou zijn, dat je als het ware de dingen gezamenlijk, niet hebt, maar gezamenlijk gebruikt. Vb. Wanneer er een advocaat is en een dokter, moeten die niet zeggen: Wij hebben ieder een apart beroep, Zij moeten zeggen: Ik heb een specifieke kennis en jij hebt een specifieke kennis, waar kan de kennis van de advocaat dienstig zijn voor de dokter, om het probleem van zijn patiënt niet alleen medisch maar helemaal op te lossen. En omgekeerd. Wanneer de advocaat met een geval wordt geconfronteerd, dan kan hij

zich afvragen: Wat zijn de psychische en misschien lichamelijke problemen die daarbij een rol spelen en zeggen: Dokter wat moeten wij daaraan doen? Stel u dat nu voor, uitgebreid over allemaal, een team-work waarbij ieder zichzelf blijft maar waarbij je haast onmiddellijk samen kunt werken als het nodig is. Dat zouden wij op aarde graag zien omdat wij geleerd hebben in de geest hoe belangrijk het is.

Er zijn verder nog belangrijke dingen, kijk eens: Het totaal van alle geesten die door de mensheid heen zijn gegaan en alle mensen die nog op aarde leven en alle geesten die mens zullen worden, is eigenlijk één geheel. Wanneer dat geheel wordt geaccepteerd, dan zijn wij in een toestand, zeggen wij: Nirwana. In een toestand van werkelijke vrede maar ook van werkelijk besef, dan treden wij dus binnen in de tijdloze wereld, die je dan eeuwigheid noemt, Godswereld, Godsrijk, geef er maar een naam aan. Om dit te bereiken moet je dus niet alleen voor uzelf streven, maar mede voor anderen, want het is pas dankzij de anderen dat je dit hoogste bereiken kunt. En daarom streven ook de hoogste geesten onder ons wel degelijk actief mee, op hun vlak, met hun middelen. Maar zij zijn ook voortdurend voor de mensheid actief en ook voor al die geesten die in de duistere sfeer nog in zichzelf gevangen zitten. En daarnaast natuurlijk willen wij allemaal stijgen, maar we weten ook dat je, voor je met integraalrekenen kunt beginnen eerst moet leren dat één plus één twee is. Wij doen eigenlijk ons werk tot wij rijp genoeg zijn om een hogere functie te gaan vervullen. Dan is er niemand die zegt: Nu ga je over naar een hogere klas. Wij zijn er gewoon rijp voor en dan kunnen wij zeggen tegen de groep, waartoe wij behoren: Kijk eens ik pas hier niet meer, maar 't hoeft niet, dat weten ze dan ook zelf, maar ik neem dat contact, dat ik heb met jullie, mee naar een nieuwe groep waar ik meer mijzelf kan terugvinden en waarin ik dus ook meer kan doen, zoals ik nu zelf ben. Op deze manier zit er natuurlijk ook een eigen belang bij. Het is niet zo dat wij alleen maar heel onbaatzuchtig (zoals dat heet) werken. Onbaatzuchtig bestaat eigenlijk niet hé, je bent toch altijd wel ergens mee gebonden, al zoek je maar een zekere voldoening of erkenning. Wij werken dus niet helemaal onbaatzuchtig, maar aan de andere kant werken wij zeker niet alleen voor onszelf omdat, volgens ons besef, wij een zodanige verbondenheid hebben met al het levende, zeker in deze menselijke sfeer en deze menselijke mogelijkheden, deze bewustwordingsgang, dat wij zonder deze geen absolute bereikingsmogelijkheden hebben. Je kunt eenvoudig niet alleen, je moet altijd met allen. Je wordt gedragen met allen, maar gelijktijdig moet je helpen om allen te dragen.

Nu nog dit tot besluit: Wij hebben wel veel gezegd over die Orde der verdraagzamen, maar wij zouden eigenlijk wat moeten zeggen over u, want u zit hier als mensen. Wat is belangrijker? Dat je als mens leeft volgens menswaardige normen, dat je mens bent altijd tegenover anderen, of dat je iets bereikt? U zult

moeten kiezen. Als je veel wilt bereiken zult u onmenselijk tegenover anderen moeten zijn. Wanneer u mens wilt zijn tegenover anderen, zult u in uw maatschappij heel weinig kunnen bereiken. Ik geloof dat het belangrijker is om mens te zijn en dat lijkt mij belangrijker om gelukkig te zijn dan een grote bankrekening te hebben. Het lijkt mij belangrijker om het gevoel te hebben dat je iets goeds hebt gedaan, dan om veertien dagen met vakantie naar het buitenland te gaan, die dan toch weer tegen kunnen vallen. Wanneer u hier zit dan moet u eigenlijk toch ook wel begrijpen dat, Orde of niet, u voortdurend voor de keuze staat: Wat zal ik zijn? Zal ik in de eerste plaats medemenselijk zijn, zal ik denken aan anderen, of zal ik denken aan mijzelf? Wanneer u zo een keuze maakt, dan is dat op zichzelf nog niet zo erg, wanneer u maar toegeeft welke keuze u gedaan hebt. Maar voorkomt u nu a.u.b. wel dat u anderen misbruikt en uzelf dan aanpraat dat u dat doet vol goede bedoelingen. Ik zou ook nog willen zeggen: Overschat nooit uw eigen arbeid, werk, invloed, uw eigen denken en onderschat nooit dat van een ander. Weet u het is natuurlijk gemakkelijk voor een kantoorbediende, die iemand met een drillboor staat te bekijken te zeggen: Nou stom werk, die man staat daar maar te staan met dat ding. Maar als hijzelf een hele dag achter een drillboor gestaan heeft dan weet hij dat het heel wat anders is! Je moet begrijpen dat een ander ander werk kan verrichten dan u, anders denken, anders leven dan u en dat hij daar net zo moe kan van worden als u, daar net zo wijs kan van worden, dat hij andere kennis kan bezitten dan u maar dat die kennis even volwaardig is. U moet doodgewoon leren een ander te zien als een individu, dat niet kan worden ingedeeld in vergelijking met uzelf, maar alleen kan worden gezien op zijn eigen waarde en zijn eigen betekenis. Als u dat zou kunnen doen dan zou u een grote stap voorwaarts hebben gedaan, in de richting van een maatschappelijk juiste ontwikkeling, in de richting van een menselijk juiste ontwikkeling en van een geestelijk juiste ontwikkeling. Pas diegenen die leert anderen werkelijk te waarderen en te zien sonder daarvoor voor zichzelf beperkingen of vooroordelen bij te pas te brengen, die kan met anderen samenwerken, die kan anderen aanvaarden, die wordt niet alleen verdraagzaam, of die wordt niet alleen een goed Christen en dan een werkelijke Christen en niet een zo genaamde, maar die wordt bovenal een bewuste geest. Hij staat open voor alle dingen, hij kan harmonisch zijn met alle dingen en hij wordt véél meer dan de meeste mensen opgenomen in het verband van stof en geest en dat is héél erg belangrijk.

Begin uzelf eens onder de loep te nemen, hoeveel vooroordelen hebt u, hoeveel malen meent u dat u belangrijker bent of dat u meer doet dan een ander? Als u die dingen dan optelt, dan wordt het vanzelf minder, dan schaamt u zich een beetje en dan krijgt u misschien open oog voor wat anderen zijn, wat anderen kunnen betekenen, wat anderen misschien op moeten brengen.

De Orde is voor mij een heilig iets, ik zeg niet dat ze het is, maar voor mij wél. Zij zou het best ernstig genomen worden, als u het niet wilt vergeet u het maar. Maar neemt u haar ernstig, geef dan ook aandacht aan alles dat ik gezegd heb.

Goede avond vrienden.